

קָבֵץ

תּוֹךְ הַנַּחֵל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְאִירִים וּמְחַזְּקִים, מְהַנְחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחְיִית נַפְשׁוֹת וּמִשָּׁם יִשְׁקִיץ הַעֲדָרִים, לְהַתְעוֹרֵר
וּלְהַתְחַזֵּק בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם - מִפֶּל דְּרָגָה אֲשֶׁר בָּהּ יִהְיוּ נִמְצָאִים

מֵאֵת

כְּבוֹד קִדְשֵׁת מוֹתָרָא"ש שְׁלִיט"א

אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ בְּשַׁבַּת קִדְשׁ

פְּרִשְׁת וְאֶתְחַנֵּן

שְׁנַת תשע"א

יָצָא לְאוֹר עַל יְדֵי תַלְמִידֵי הַיֵּכֶל הַקִּדְשׁ

חוֹדֶשׁ מִנְחָם אָב תשע"ב

ליל שבת קדש

ליל שבת קדש פְּרַשְׁת וְאַתְחַנֵּן שַׁבַּת נַחְמוּ ה'תשע"א

בליל שבת קדש בסעודה ראשונה, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי שיחת רבנו ז"ל "מעט גם כן טוב".

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל פעם אמר למוהרנ"ת ז"ל "אביסעל איז אויך גוט" ("מעט גם כן טוב"), ואמר מוהרנ"ת ז"ל, שעל ידי שיחה זו של רבנו ז"ל, נעשה מתמיד גדול בתורה, כי אף על פי שמוהרנ"ת ז"ל הנה גם מקדם מתמיד גדול בתורה, אבל בכל פעם שארע לו איזה בלבול או מניעה בלמודו, הפריע לו מאד, וגרם לו בטול גדול, אבל משישמע מרבנו ז"ל "מעט גם כן טוב", אזי תמיד החיה עצמו עם כל מעט שלמד, ולמד עוד מעט ועוד מעט, עד שזכה ללמד הרבה, ואפלו אם הגיעה לו איזו מניעה או עבוב באמצע למודו, לא התבלבל כלל, רק החיה את עצמו עם המעט

שְׁלָמֵד עַד אֲזוּ, וּמִיַּד שְׁעָבְרוּ הַמְּנִיעָה וְהַעֲכוּב, חֲזָר לְלַמֵּד עוֹד מְעַט וְעוֹד מְעַט, וְכֵן גַּעֲשֵׂה מִתְמִיד עֲצוּם עַד שֶׁשּׁוּם דְּבָר שְׁבַעוּלָם לֹא הִפְרִיעַ לוֹ, וְזֶה יְסוּד גְּדוּל בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי הַסֵּפֶה הַעֲקָרִית שְׁבַגְי אָדָם רְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה הַיָּא, מִחֲמַת שְׂרוּצִים לְלַמֵּד הַרְבֵּה כַּמָּה שְׁעוֹת רְצוּפוֹת, אֲבָל מִיַּד שְׂמֻנִיעַ לָהֶם אֵיזָה בְּלִפּוּל וּמְנִיעָה, עוֹזְבִים אֶת הַלִּמּוּד, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁ"מְעַט גַּם בֵּן טוֹב", וְכֵל לִמּוּד קָמֵן חָשׁוּב מְאֹד, אֲזוּ תְּמִיד יִהְיֶה עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, כִּי "מְעַט" יְכוּלִים לְלַמֵּד תְּמִיד, וְאֶפְלוּ כְּשֶׁזּוֹכֶה לְלַמֵּד "הַרְבֵּה", עֵקֶר הַחֲשִׁיבוּת מִחֲמַת שְׁזָכָה לְלַמֵּד הַרְבֵּה פְּעָמִים "מְעַט", וְכֵל "מְעַט" חָשׁוּב אֲצִלּוֹ מְאֹד, לְבֵן אֶף פַּעַם לֹא יִתְבַּטֵּל מִן הַלִּמּוּד, כִּי "מְעַט" יְכוּלִים תְּמִיד לְלַמֵּד, וְהֵבֵן לְמַעֲשֵׂה, כִּי הֵיָא עֲצָה נִפְלְאָה מְאֹד לְהַתְּמַדַּת הַתּוֹרָה, וְרַק עַל יְדֵי יְכוּלִים לְהֵיוֹת מִתְּמִיד גְּדוּל בְּאַמָּת.

וּכְמוֹ שֶׁהֵיָא בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, בֵּן הוּא בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה וּבִשְׂאָר כָּל הַמִּצְוֹת, שְׂאָדָם צְרִיךְ לְדַעַת שֶׁ"מְעַט" גַּם בֵּן טוֹב, וּבְכֵל פַּעַם לְחַמֵּף "מְעַט" תְּפִלָּה, וְ"מְעַט" מִצְוֹת, וְלְדַעַת שֶׁכָּל "מְעַט" מִצְטָרֵף לְחֲשִׁבוֹן גְּדוּל, כִּי עֵקֶר הַמְּנִיעָה לְעֵסֵק בַּתְּפִלָּה וּבַמִּצְוֹת, הוּא מִחֲמַת שְׂרוּצָה לְהַתְּפַלֵּל "הַרְבֵּה", וְלַעֲשׂוֹת מִצְוֹת "הַרְבֵּה", וְאִם עֲדִין אֵינּוּ זוֹכֶה לְכֵךְ, אֵינּוּ עוֹשֵׂה כְּלוּם, אֲבָל כְּשִׁיּוֹדֵעַ שֶׁכָּל

תפלה ומצנה חשובות ויקרות מאד, אפלו מעט, אזי תמיד יהיה עסוק בתפלה ובמצוות.

וגם בדיקות השם יתברך הוא כך, שפנדאי עקר המצנה להיות דבוק יתברך תמיד בקביעות עצומה, וכמו שכתוב (תהלים מ"ז) שויתי הני"ה לנגדי תמיד, אבל אם עדן אינו זוכה לכך, עליו לדעת, שכל פעם שזוכה לחשב מהשם יתברך, אפלו לשעה קלה, חשוב מאד, ועל ידי זה סוף כל סוף יזכה לדיקות גדולה, ולכן אשרי המכנים בעצמו ידיעה זאת בעצמו היטב, ש"מעט גם בן טוב", כי על ידי זה יבוא לעשות הרבה בעבודת השם יתברך, ולהיות דבוק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מזהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נזרא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (דברים ד') אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש, ופרש רשי, נתן לב להיות חרד לדבר שיבדילם, ואף על פי שאינן קולטות עד שיבדלו אותן שבארץ כנען, אמר משה, מצנה שאפשר לקימה אקימנה, עין שם, ויש להבין מהו לשון "אז" יבדיל משה וגו', שנראה שיש לזה קשר למה שכתוב במקדם (פסוק מ'), ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוה היום וגו', ו"אז",

באותה עת, יבדיל משה שלש ערים וגו', וצריכים להבין מהו הקשר ביניהם? והנה על פי שיחת רבנו ז"ל הנ"ל, מובן הקשר מאד, פי משה רבנו רצה להראות איך כל אחד ואחד יכול לזכות בשלמות אף לשמירת התורה והמצוות, והוא על ידי שיתחיל עם "מעט", ואפלו אם עדין אינו זוכה לקיים המצוה בשלמות בינתים, יעשה כל מה שביכולתו בעת, ואחר כך יזכה לבוא לידי שלמות גדולה, והרצה להם הגמא חיה על ידי שהבדיל שלש ערי מקלט בעבר הירדן, אף על פי שעדין לא היו קולטות עד אחר שנכנסו לארץ ישראל, פי אמר, "מצוה הבאה לידי אכימה", ואפלו אם עדין אינו יכול לקיים המצוה בשלמות, והוא רק כמו חצי מצוה, [ונכלשונו של רבנו בחיי פסוק זה], אף על פי כן אעשה כל מה שביכולתי, ומכאן ילמדו כל ישראל התעוררות גדולה לקיים המצוות, שיעשו כל מה שביכולתם, ואפלו מעט, ולכן מובן מאד הקשר אל מה שכתוב מקדם ושמרת את חקיו ואת מצותיו וגו', אז יבדיל משה וגו', פי משה רבנו הראה דרך נכון בלמוד התורה ובשמירת המצוות, שהעקר להתחיל אפלו עם מעט, אפלו אם אינו רק חצי מצוה, ועל ידי זה יזכה לבוא אחר כך לשלמות גדולה.

והרצה להם הגמא במצות "ערי מקלט" דיקא, פי חכמינו הקדושים אומרים (מכות י' ע"א), מנין לדברי תורה שהם קולטין,

שנאמר (דברים ד') וְגַם אֵל אַחַת מִן הָעַרִים הָאֵל נָחִי, אֵת בְּצֹר בַּמִּדְבָּר וְגו', וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו', שְׂדֵבְרֵי תוֹרָה קוֹלְטִין לְאָדָם כְּמוֹ עָרֵי מִקְלָט, וְשׁוֹמְרִין אוֹתוֹ מִכָּל רַע וּמִפְּלֹאֲךְ הַמְּוֹת, עֵין שָׁם, וְכֵן אֵיתָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים כְּאֵן (פְּסוּק מ'), סַמֵּךְ וְשִׁמְרַתְּ אֵת חֻקֵּי וְאֵת מִצְוֹתָיו לְאֵז יִבְדִּיל לִזְמַר, וְשִׁתּוֹרָה וּמִצְוֹת קוֹלְטוֹת, עֵין שָׁם, כִּי כְּפִי שְׂנֵכְשֵׁל אָדָם בְּעוֹנוֹת וּחֲטָאִים, רַחֲמֵנָא לִיצְלוֹ, הֲרֵי הוּא כְּמוֹ מִכָּה גִפְשׁ בְּשִׁנְגָה, כִּי מִכָּה וְהוֹרֵג אֵת גִּפְשׁוֹ רַחֲמֵנָא לִיצְלוֹ, וְאֵז עֵקֶר הָעֵצָה לְבָרוּחַ אֵל תוֹךְ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, שְׁהֵם כְּמוֹ עָרֵי מִקְלָט, וְיִצְלוּ אוֹתוֹ מִן הַיָּצָר הַרַע וְהַפְּלֹאֲךְ הַמְּוֹת, וְלִכֵּן בִּיקָא עַל יְדֵי מִצְוָה זֹאת שֶׁל עָרֵי מִקְלָט הֲרָאָה לָהֶם מֹשֶׁה דֶּרֶךְ גְּבוּז, אֵיךְ לְזַכּוֹת לַתּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּאַמְתָּ, וְהוּא עַל יְדֵי שְׂיִהְיֶה חֲשׁוֹב וְיִקָּר בְּעֵינָיו אֶפְלוֹ "מַעַט" שֶׁל מִצְוָה, וְאֶפְלוֹ אִם עֲדִין אֵינּוּ זוֹכְהַ לַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוָה, אֲבָל מִצְוָה הַבָּאָה לְיָדֶיךָ תִּקְוָמָנָה, וְזֶה יְבִיא אוֹתְךָ אַחַר כֵּךְ לְשִׁלְמוֹת גְּדוּלָה, וְהַשֵּׁם יִתְּבַרְךָ יִזְכְּנֵנו לַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת בְּאַמְתָּ, וּנְחִיָּה עֲצָמְנוּ עִם כָּל גְּקֵדָה טוֹבָה שְׂיִישׁ בְּנוּ, עָרֵי גִזְכָּה לַעֲלוֹת וּלְהַפְּלִל בּוֹ יִתְּבַרְךָ לְגַמְרֵי, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

רְעוּא דְרַעוּיָן

סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשְׁת וְאַתְחַנֵּן שֶׁבֶת נְחָמוֹ
ה'תשע"א

בְּסְעוּדָה שְׁלִישִׁית, סְעוּדַת רְעוּא דְרַעוּיָן, דִּבְר מוֹהֲרָא"ש ג"י
דְבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבְרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל בְּלִקוּמֵי
מוֹהֲרָב"ן חֶלֶק א' סִימָן ל"ח הַמְדַבֵּר מִדְּבָקוֹת, עֵינֵי שָׁם.

פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש ג"י, רַבְנֵנוּ ז"ל אָמַר (מוֹהֲרָא"ש ג"י חֲזוֹר עַל
גְּקֻדָּה אַחַת שְׁבַתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבְנֵנוּ ז"ל), כִּי צָרִיךְ כָּל אָדָם
לְפַשְׁפֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל עֵת, אִם הוּא דְבוֹק בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ,
וְהַסִּימָן שֶׁל דְּבָקוֹת הוּא תְּפִלִּין, כִּי תְּפִלִּין הֵם סִימָן עַל
הַדְּבָקוֹת, עֵינֵי שָׁם כָּל זֶה בְּדְבָרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל.

וְהַסְבִּיר מוֹהֲרָא"ש ג"י, כִּי הֵנָּה תְּכִלִּית הַבְּרִיאָה הַיְתֵדָה שְׁיִזְכָּה
אָדָם לְדְבָקוֹת אֱמֵתִית בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכִמּוֹ דְאִיתָא בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ
(בא ל"ב) בְּגִין דְאִשְׁתַּמוּדְעִין לִיהָ, הִינְנוּ בְּכַדֵּי שְׁיִבִירוּ אֶת הַשֵּׁם

יתברך, שזוהי הדבקות הגדולה ביותר בו יתברך, כי כל מה שזוכים להפיר את השם יתברך מפל פרכי הבריאה, בן זוכים להתדבק בו יתברך, שזהו ענין (תהלים מ"ז) שויתי הני"ה לנגדי תמיד, שמוצא שמו יתברך, הננו ומסתר בתוך כל תנועה של הבריאה, בתוך כל דרכיו, עד שישמו יתברך עומד לפני עניו תמיד, ולכן אומר רבנו ז"ל, "סימן של דבקות הוא תפלין", כי חכמינו הקדושים לומדים (שבת י"ב), שאסור להסיח דעתו מן התפלין, קל נחמר מציץ, ומה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת אסור לכהן להסיח דעתו ממונה, וכמו שכתוב (שמות כ"ח) ויהיה על מצחו תמיד, קל נחמר לתפלין שיש בהם כ"א אזכרות, שאסור להסיח דעתו מהם, נמצא שסוד התפלין הוא הדבקות, שלא יסח דעתו מן השם יתברך, ומשם הני"ה ברוך הוא המזכר בתוכם, כ"א פעמים בתפלין של יד, וכ"א פעמים בתפלין של ראש, ולכן "סימן על דבקות הוא תפלין", כי עקר מצות תפלין להביא אדם לדבקות הבורא יתברך שמו, שלא יסח דעתו ממונו יתברך כלל, ועל ידי שמקיימן מצות תפלין בשמחה ובחיות בראוי, זוכים לדבקות אמתית בו יתברך.

והנה עקר הדבקות באה על ידי שאדם מעלה גשמיית הבריאה אל עבודת השם יתברך, ומחבר רוחניות וגשמיית ביחד, שזו

נִקְרָאת דְּבָקוֹת, שְׁמֹחֲבֵר שְׁנֵי דְבָרִים רְחוּקִים זֶה מִזֶּה, לְאַחַדוֹת אַחַת, וְכֹל זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הָאָדָם הַנִּתּוֹן בְּעוֹלָם הַנְּשָׂמִי בִּיקָא, וּמְלַבֵּשׁ בְּגוּף גְּשָׁמִי, וּמִסְכָּב עִם כָּל מִינֵי עֲבִיּוֹת וּנְשָׂמִיּוֹת, וְאִף עַל פִּי בֶן זוֹכֵה לְהַכִּיר אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִכָּל פְּרָטֵי הַבְּרִיאָה, וְהוּ עֵקֶר הַדְּבָקוֹת, כִּי בְּתוֹךְ הַגּוּף הַנְּשָׂמִי שְׁלוֹ, יֵשׁ נְשָׂמָה קְדוּשָׁה וּמְהוֹרָה הַבָּאָה מֵרוּם גְּבַהֵי מְרוֹמִים, הַמְּחִיָּה וּמְהַנְּהִיָּה וּמְקַיְמָת אוֹתוֹ, וְעַל יְדֵי שְׁמֹחֲבֵר הַגּוּף וְהַנְּשָׂמָה יַחַד, וּמְהַפֵּךְ הַנְּשָׂמִיּוֹת לְרוּחַנִּיּוֹת, עַל יְדֵי זֶה מַגִּיעַ אֶל הַדְּבָקוֹת הָאֲמִתִּית בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְשָׂמוֹ יִתְבָּרַךְ עוֹמֵד תָּמִיד לְפָנַי עֵינָיו בְּקַבְעוֹת עֲצוּמָה.

וְזֶה סוּד הַמָּאָה בְּרָכוֹת שְׁמֹבְרָכִים בְּכָל יוֹם, כִּי מִן הַדְּבָרִים הָעֲקָרִיִּים, הַמְּבִיאִים אֶת הָאָדָם לְדְבָקוֹת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הֵן מָאָה הַבְּרָכוֹת שֶׁתִּקְנֶנּוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים לְבָרֶךְ בְּכָל יוֹם, וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְעֻזוֹת מ"ג): תִּיב אָדָם לְבָרֶךְ מָאָה בְּרָכוֹת בְּכָל יוֹם, שְׁנַאָאֵמֵר (דְּבָרִים י') מָה ה' אֱלֹקֶיךָ שׂוֹאֵל מֵעַמְּךָ וְגו', אֵל תִּקְרִי מָה אֵלָא מָאָה, אֵלּוּ הֵם מָאָה בְּרָכוֹת שְׁצָרִיכִין לְבָרֶךְ בְּכָל יוֹם, וּמוּבָא בַּתְּלָמוּד יְרוּשְׁלָמִי, (סוֹף מַסְכַּת בְּרָכוֹת) שְׁמָאָה הַבְּרָכוֹת נִקְרָאוֹת "מָאָה מְעוֹזוֹת", כִּי כָּל בְּרָכָה הִיא מְעוֹזָה בְּפָנַי עֲצוּמָה, וְכֹל הַבְּרָכוֹת שְׁמֹבְרָכִים, הֵן בְּרָכוֹת הוֹדָאָה, וְהֵן בְּרָכוֹת הַגְּהֵנִין, וְהֵן בְּרָכוֹת הַמְּעוֹזוֹת, בְּלָן מוֹבִירוֹת אֶת הָאָדָם מִן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל פְּרָט וּפְרָט שֶׁל יָמֵי חַיָּו, עַד שְׁמִי שְׁרָגִיל

לברך את הברכות בכונה, אינו יכול לשפח ממנו יתברך כלל, כי בכל מה שעושה, הרי מברך את השם יתברך, ומזכיר שם הנו"ה פרוך הוא על כל פרט ופרט, נמצא שהברכה קובעת זכרון השם יתברך בתוך מוחו, עד שזוכה לדבקות אמתית בו יתברך, כי בכל פעם שמכנים איזה מאכל או משקה בתוך פיו, הרי מברך את השם יתברך, ומזכיר עליו שם הנו"ה פרוך הוא, וכן בכל פעם שיוצא לצרכיו, הרי מברך ברפת אשר יצר, ומזכיר עצמו מעצם הנסים והנפלאות שהשם יתברך עושה עם בריאות גופו, וכן בכל פעם שמברך ברפת המזון, גורם שיתנדע שמו של השם יתברך בכל העולם כלו, וכמוכא בספר המדות (אות אכילה חלק ב' סימן ג') על ידי ברפת המזון גתודע השם יתברך בעולם, וכן על ידי שאר כל הברכות, כגון ברכות השחר וברכות שמונה עשרה וברכות ההודאה וברכות המצוות, כלם כלים נפלאים להמשיך בתוכם השפעות טובות, ולקבץ דבקות השם יתברך בלבבו ויבדעתו, ולכן אשרי מי שזוכה לדקדק מאד בכל ברכותיו, ולברך אותן בכונה שלמה ובגפוש חפצה, כי על ידי זה יזכה לדבקות נפלאה בהשם יתברך, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מוהרא"ש ג"י את ענין הנו"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (דברים ד') ואתם הדבקים בהנו"ה

אלקיכם חיים בלכם היום, ואיתא בבעל הטורים, תגין על אות ק' של תבת "הדבקים", רמז על ק' ברכות שצריך לברך בכל יום, עין שם, ויש להבין איזה קשר ושיכות יש למאה ברכות שצריכין לברך בכל יום לפסוק הזה של "ואתם הדבקים וגו'", אבל לפי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי מאה הברכות שמברכים בכל יום, הם הדרך אל דבקות השם ותפריך, כי בכל ברכה שאדם מוציא מפיו, הרי מזכיר לעצמו מהשם ותפריך, וקובע ראית שם הני"ה לפני עיניו, עד שזוכה שאינו מסיח דעתו ממנו ותפריך כלל, ולכן שפיר מרמז בתבת "הדבקים" תגין על האות ק', לרמז שדיקא על ידי ק' ברכות שמברכין בכל יום, מגיעים אל מדת הדבקות, ואז מתקנים בו "חיים בלכם היום" שזוכה לחיים אמתיים, כי כל עקר תכלית החיים הוא רק להיות דבוק בו ותפריך, ולהפיר אותו ותפריך מכל פרטי הבריאה, ומאה הברכות שמברכים בכל יום, הם הם עקר הדרך שזוכין להגיע אל זה.

והנה בימים אלו תמיד חל חמשה עשר באב, שהוא יום קדוש ונורא מאד, וכמו שאמרנו חכמינו הקדושים (סוף פענית), לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, ואם חכמינו הקדושים משנים חמשה עשר באב ליום הכפורים, סימן שיש בחמשה עשר באב סגולות יקרות כמו ביום

הכפורים ממש, ויש לומר הענן בזה, כי יום כפורים הוא יום סליחה ומחילה לכל העוונות שבין אדם למקום, כי עצומו של יום מכפר על כל מה שחטא ופגם כל השנה בין אדם למקום, אבל עוונות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר עד שיירצה את חברו (יזא פ"ה:), וזוהי מעלת יום המשה עשר באב, שנתקן על שם חבור הפרודים בין אדם לחברו, כי אז התרו השבטים לבוא ולהתחתן זה בזה, ואז התירו שבט בנימין לבוא בקהל, והוא יום מסגל לזווגים ושווכים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוף תענית), שבהם בנות ירושלים יוצאות ומחולות בכרמים וגו', נמצא שיום זה מסגל ביותר לתקון המענות בין אדם לחברו, ולעשות שלום בעולם, ולכן השנה לקדשת יום הכפורים, כי אצל השם יתברך חשובות המצוות בין אדם לחברו, בדיוק כמו המצוות שבין אדם למקום, ורק על ידי שתיקה יכולים להגיע לדבקות אמיתית בו יתברך.

והנה ביום שמסגל למצוא זיווגים טובים, מסגל גם לזכות לשלום בית אמתי, כי אדם צריך להתנהג בשלום ביתו, כאלו היום נכנס לחפה ומצא את בת זוגו, ושלום בית הוא מעקרי מצוות שבין אדם לחברו, שינהר מאד בכבוד אשתו וכבוד אותה כראוי, וזה ראש וראשון למצוות שבין אדם לחברו, כי יש בני אדם שמדקדקים מאד בכבוד חבריהם, וגם נותנים

צדקה הרבה לעניים ואמללים, אבל בביתו אינו נוהר כלל בכבוד אשתו, והוא קמצן גדול בבית ואינו נותן לאשתו כסף כלל, ובאמת הכבוד הראשון בין אדם לחברו צריך להתחיל בבית, וזה דיקא מביא על אדם השפעות טובות וממון הרבה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא גט ע"א) אוקירו לגשייכו כי היכי דתתעתרו (תכבדו גשותיכם כדי שתתעשרו), וכן אמרו (כתבות ג' ע"א), עושה צדקה בכל עת, זה הן בגוי ובנותיו וכו', נמצא שעקר הכבוד והצדקה צריך להתחיל בבית, ואז יגיע לשלמות השלום בין אדם לחברו, וגם לשלמות קיום המצוות בין אדם למקום, ויזכה להיות דבוק בו יתברך באמת, והשם יתברך יזכנו להגיע את דבקות השם יתברך באמת ובתמים, ויזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך כל ימי חיינו, עדי נזכה להכליל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

